

Arrest

**nr. 105 189 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MISSOUL en van attaché C. MISSEGHERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 juni 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 december 2012.

1.3. Op 16 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Queshlaq, gelegen in het district Musayi, provincie Kaboel. U bent 46 jaar oud en gehuwd met uw vrouw Nafisa met wie u 7 kinderen heeft. U ging tot de 12de graad naar school.

U begon omstreeks 2006 als arbeider, manager en instructeur te werken voor het bedrijf 'Kret Sazi', dat houten kratten produceerde. Uw baas, D.(...) M.(...), ging vaak naar Pakistan om hout aan te kopen voor de productie van deze kratten. Uw baas exporteerde daarnaast ook appels naar Pakistan maar met die zaak had u niets te maken. Als hij met een vrachtwagen uit Pakistan terug kwam leverde uw baas het hout voor de kratten bij jullie af, de rest nam hij mee naar de provincie Maydan Wardak.

Op een dag in 2008 werd u door D.(...) M.(...) gevraagd een betaling te gaan innen van een persoon in het district Farza. Hijzelf moest echter voor zaken naar Pakistan gaan. Onderweg werd u getelefoneerd door de malek van uw dorp. Deze verwittigde u dat er een arrestatiebevel toegekomen was in het politiebureau. Hij waarschuwde u dat u noch naar het dorp noch naar het bedrijf terug kon keren. Hierop belde u Noor Agha, de broer van D.(...) M.(...), om hulp te vragen. Deze vertelde u dat u zich geen zorgen hoeft te maken en spoorde u aan naar zijn huis te komen in de provincie Wardak. U ging hierop in. U vertelde Noor Agha dat, als de Malek gelijk had, u zich zou moeten in veiligheid stellen door naar Khost te gaan. Noor Agha zei u echter dat er geen probleem was en dat u terug aan het werk moest gaan. Vanuit het huis van Noor Agha belde u uw neef, die in hetzelfde bedrijf werkte, om na te gaan of alles er in orde was. Uw neef vertelde dat de geheime dienst van de overheid D.(...) M.(...) gearresteerd had toen bij het doorzoeken van zijn vrachtwagen wapens en explosieven onder het hout waren gevonden. Hij vertelde erbij dat de geheime dienst ook naar u op zoek was. Na het telefoongesprek met uw neef ontvluchtte u het huis van Noor Agha en liet u zich naar het huis van een vriend brengen in het district Charkh van de provincie Logar. U vroeg deze vriend, Nasir, u naar Khost te brengen.

De volgende ochtend bracht Nasir u naar de provincie Khost, waar S.(...) K.(...) J.(...), de oom van uw vrouw, woonde. Daar aangekomen toonde deze u een dreigbrief van de Taliban waarin stond dat u zich diende over te geven aan hen zodat men u aan de geheime dienst van de overheid zou aangeven in ruil voor D.(...) M.(...). Na het lezen van de brief besloot u uw land te verlaten. U contacteerde uw vriend, Nasir, die een smokkelaar regelde om het land te ontvluchten. U bleef nog een maand in Khost. In saur 1387 (april-mei 2008) verliet u Afghanistan. U reisde met behulp van smokkelaars op zowat drie maanden naar Griekenland. U werkte drie jaar in Griekenland en spaarde geld. Toen er geen werk meer was in Griekenland liet u zich door een smokkelaar naar België brengen. Op 13 juni 2011, na een reis van zowat een maand, kwam u aan in België en een dag later, op 14 juni 2011, diende u uw asielaanvraag in.

Na uw vertrek uit Afghanistan werd uw gezin lastig gevallen door de autoriteiten, die naar u op zoek waren. Daarom verhuisden ook zij naar Khost, waar zij sindsdien verblijven.

U vreest bij uw terugkeer naar Afghanistan gearresteerd te worden door de overheidsdiensten omdat u door hen verdacht wordt van wapensmokkel. Anderzijds vreest u door de Taliban vervolgd te worden omdat u zich niet vrijwillig aan hen wou overgeven.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara, uitgereikt in 1362 (1983-1984); een puntenbrief met schoolresultaten; een identiteitskaart met een vrijstelling voor uw legerdienst; een foto van u in het bedrijf waarin u werkte; een kopie van een arrestatiebevel van de overheid, gedateerd op 22 saur 1387 (12 mei 2008) en een dreigbrief van de taliban, gedateerd op 25 jauza 1387 (15 juni 2008).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten immers niet aannemelijk gemaakt.

Zo komt het allereerst weinig aannemelijk over dat de malek van uw dorp, die een persoon in dienst van de autoriteiten is, bij ontvangst van een arrestatiebevel op uw naam onmiddellijk aan zijn verantwoordelijkheden zou verzaken en u zonder enige vraag of twijfel over uw onschuld vanuit het politiebureau zou contacteren met de boodschap onder te duiken om arrestatie te vermijden (CGVS, p. 12, 14). Men mag allicht verwachten dat de malek er, indien hij dan toch in uw onschuld geloofde, een minimaal vertrouwen zou in hebben dat uw onschuld aan het licht zou worden gebracht. Gezien u onschuldig zou zijn komt het verder vreemd over dat u zelf ook zondermeer zou besluiten onder te duiken gezien net dat u verdacht zou maken. U insinueert dat er teveel elementen zouden zijn die u schuldig zouden doen lijken omdat uit de bedrijfsdocumenten duidelijk zou blijken dat u de goederen in ontvangst nam en de chauffeurs betaalde (CGVS, p.16). Ook dit zou echter geen voldoende reden zijn om u aan de normale gerechtsgang te onttrekken. U stelt immers dat uw baas,

D.(...) M.(...), op heterdaad betrapt was bij zijn wapensmokkel (CGVS, p. 13). Er zou dus geen reden geweest zijn om te denken dat de waarheid niet aan het licht zou komen.

Ook uw bewering dat de Taliban naar u op zoek waren om u te ruilen voor D.(...) M.(...) kan niet overtuigen (CGVS, p. 3, 15). Het komt immers niet plausibel over dat, ondanks het feit dat D.(...) M.(...) op heterdaad zou zijn betrapt bij de wapensmokkel, ondanks het feit dat hij het steeds was die naar Pakistan zou hebben gereisd en ondanks het feit dat hij de baas van de firma was, de autoriteiten zich door de Taliban zouden laten overtuigen van het feit dat niet D.(...) M.(...) maar u de schuldige zou zijn. Het komt evenmin aannemelijk over dat de autoriteiten D.(...) M.(...) zouden vrijlaten voor zij zich zouden hebben vergewist van uw schuld en evenmin dat de Taliban zouden geloven dat u, eens overgedragen aan de autoriteiten, de schuld op u zou nemen en daarover dan ook nog volgehouden overtuigende verklaringen zou kunnen afleggen in het kader van het gerechtelijk onderzoek.

Dat u ten bewijze van de aangehaalde gebeurtenissen zowel een kopie van een zogenaamd arrestatiebevel als een dreigbrief van de Taliban neerlegt volstaat op zich niet om de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten te staven. In dit opzicht verwijst ik naar informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat, gezien de wijdverspreide corruptie in Afghanistan, zowat alle officiële documenten eenvoudigweg tegen betaling kunnen verkregen worden. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan uw dossier toegevoegd. De bewijswaarde die aan zulke stukken kan worden toegekend is dan ook beperkt. Niet officiële stukken, zoals dreigbrieven, die door eender wie kunnen zijn opgesteld, hebben vanzelfsprekend een nog geringere bewijskracht. Deze stukken dienen te worden naar waarde geschat in samenhang met de geloofwaardigheid van de verklaringen.

Wat betreft het door u neergelegde arrestatiebevel wordt het geloof in de authenticiteit daarvan verder aangetast doordat het alles behalve schijnt te passen in het door u geschetste verloop van de feiten. In de door u geschetste situatie komt het weinig aannemelijk over dat er de dag van de arrestatie van D.(...) M.(...) al onmiddellijk een arrestatiebevel op uw naam zou worden uitgeschreven waarin u wordt beschuldigd van wapensmokkel. Men mag toch verwachten dat men D.(...) M.(...) eerst zou ondervragen, zijn bedrijven en woningen zou onderzoeken en de werknemers, waaronder u, zou ondervragen eer men bepaalde werknemers in beschuldiging stelt. Indien deze situatie waar gebeurd zou zijn komt het niet enkel weinig aannemelijk over dat er onmiddellijk een arrestatiebevel op uw naam zou zijn uitgevaardigd maar eveneens dat binnen het bedrijf enkel u door de autoriteiten geïdende zou zijn.

Wat betreft de zogenaamde dreigbrief van de Taliban komt het bestaan van zulk een document eveneens niet geloofwaardig over in de door u geschetste context. U beweert, en zo is dit ook weergegeven in de dreigbrief, dat de Taliban u zou willen ruilen voor D.(...) M.(...) en u daarom in handen wilden krijgen (CGVS, p. 3). U beweert eveneens dat de Taliban wisten waar u zou onderduiken, u zou het gezegd hebben aan Noor Agha en het bleek ook uit het feit dat de brief door de Taliban werd bezorgd aan S.(...) K.(...) J.(...), waar u bij onderdook (CGVS, p. 3, 13). Indien de Taliban u wilden te pakken krijgen en wisten waar u was komt het dan ook ongeloofwaardig over dat zij eerst een brief zouden sturen zodat u van deze waarschuwing gebruik zou kunnen maken om te vluchten. Indien de Taliban u wilden arresteren zouden zij, eerder dan een dreigbrief te bezorgen, u hebben gearresteerd. Daarbij komt nog dat uit de inhoud van de dreigbrief impliciet zou kunnen worden afgeleid dat N.(...) A.(...), de broer van D.(...) M.(...), bij de Taliban is. De tekst verwijst immers naar de ontsnapping van de Talibangroep in Wardak, wat enkel het huis van Noor Agha zou kunnen zijn (CGVS, p.3). Het spreekt voor zich dat de Taliban niet in zulke valkuilen zou trappen.

De authenticiteit van deze documenten wordt ook op een directe manier aangetast door de vaststelling dat zij inconsistent zijn met de chronologie der gebeurtenissen die u aanbrengt in uw verklaringen. Op het arrestatiebevel staat als datum 22 saur 1387 (12 mei 2008) en op de dreigbrief is dat 25 jauza 1387 (15 juni 2008). Er zou dus meer dan een maand tijd zitten tussen de uitvaardiging van het arrestatiebevel en het opmaken van de dreigbrief. Dit kan niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen waaruit blijkt dat u de dreigbrief al zou onder ogen gekregen hebben de dag dat u toekwam bij uw familie in Khost, dus één dag na de arrestatie van D.(...) M.(...) en de uitvaardiging van het arrestatiebevel (CGVS, p. 12-16). Bovendien verklaart u dat u uw land verlaten hebt in de maand van Saur in 1387 (CGVS p. 18). Dit zou betekenen dat u in april of mei 2008 vertrokken bent waardoor het onmogelijk is dat u de brief van de Taliban nog ontvangen zou hebben.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara en uw identiteitskaart in verband met de legerdienst betreffen enkel uw identiteit en herkomst, die niet betwist worden. Het puntenbriefje met schoolresultaten ondersteunt uw bewering dat u secundaire scholing genoot maar vormt noch een bewijs van de beroepsactiviteit die u uitoefende noch van de problemen die u zou hebben ondervonden. De foto die u meebracht ondersteunt uw bewering dat u een arbeider aan een industriële zaagmachine was maar geeft niet genoeg duidelijkheid om uw hele verhaal te kunnen staven.

Het ontbreken van bewijsstukken met voldoende gewicht, de ernstige problemen in verband met de plausibiliteit van uw relaas en de tegenstrijdigheden in uw verklaringen maken uw relaas ongeloofwaardig waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan de ingeroepen feiten en aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Daarom kunnen deze feiten niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst en hun achtergrond aannemelijk maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Musayi van de provincie Kaboel, waar burgers momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een bedreiging van hun leven ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt deze onveilige situatie in uw district Musayi echter vermijden door u te vestigen in Kaboel, de hoofdstad van de provincie waar u woont.

Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Kaboel blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 11 juli 2012) dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, deel II: regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch is er geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale overheid viseert. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van gewapend conflict.

Volledigheidshalve merk ik nog op dat, voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanisme (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan administratief dossier).

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijken geen elementen die een verblijf in Kaboel onmogelijk zouden maken. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u kende met de Taliban en de autoriteiten, kan dit element niet als hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien.

U verklaart verder jarenlang gewerkt te hebben in Kaboel en uit uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u de stad ook goed lijkt te kennen wat voor u de mogelijkheid biedt uw beroep opnieuw in Kaboel uit te oefenen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen". Na een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde beginselen, formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

"Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen feitelijk onjuist zijn. Verzoeker is dan ook van mening dat de door de Commissaris-generaal aangevoerde motieven, zoals hieronder uiteengezet, de bestreden beslissing niet kunnen dragen en dat de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur bijgevolg geschonden is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat ze, mede omwille van een gebrek aan behoorlijke feitengaring en aan een zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Toepassing in casu

De Commissaris-generaal verantwoordt zijn negatieve beslissing op basis van het feit dat de door de verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn.

(i) Aan Verzoeker wordt verweten dat het weinig aannemelijk is dat de Malek van zijn dorp nadat hij de informatie had verkregen omtrent het arrestatiebevel, Verzoeker onmiddellijk zou contacteren met de boodschap om onder te duiken om arrestatie te vermijden. Men haalt aan dat de Malek, indien hij in de onschuld van Verzoeker geloofde, een minimaal vertrouwen zou hebben dat deze onschuld aan het licht zou worden gebracht. De Commissaris-generaal houdt hier echter geen rekening met het feit dat de Malek tevens familie is van Verzoeker, namelijk de schoonbroer van de moeder van Verzoeker (zie p.14 Gehoorverslag). Het is bijgevolg perfect aannemelijk dat zijn eigen familie de Verzoeker wil beschermen tegen onterechte aantijgingen van wapensmokkel. De Malek kende Verzoeker erg goed van toen hij nog een kind was. Bovendien is de Malek, als lokaal stamhoofd, perfect geplaatst om de lokale gerechtsgang in te schatten.

(ii) Er zijn voor de Commissaris-generaal niet voldoende redenen om aan te nemen dat Verzoeker aan de normale gerechtsgang zou onttrokken worden. Ook wijst men erop dat D. M., de baas van Verzoeker, op heterdaad betrapt was bij de wapensmokkel. De Commissaris-generaal houdt hier geen rekening met het feit dat de autoriteiten Verzoeker reeds op voorhand in het oog aan het houden waren (p.14 Gehoorverslag). Ze waren reeds langsgekomen om Verzoeker uit te horen over de goederen die werden geïmporteerd vanuit Pakistan. Verzoeker was echter niet op de hoogte van enige smokkel, anders had hij zijn werk onmiddellijk verlaten. Zoals reeds aangehaald was Verzoeker in afwezigheid van D. M. ook de feitelijke baas van de onderneming. Hij was verantwoordelijk voor de betalingen van de leveranciers en op de bedrijfsdocumenten ontdekt door de autoriteiten stond vermeld dat Verzoeker het hout (de goederen) in ontvangst nam en de chauffeurs betaalde (zie p. 16 Gehoorverslag). Het is perfect aanneembaar dat op basis hiervan de autoriteiten zouden oordelen dat Verzoeker betrokken is bij de wapensmokkel. Dat D. M. op heterdaad is betrapt heeft geen impact op de onschuld van Verzoeker. Via corruptie binnen de autoriteiten en op basis van valse getuigenissen of dwang van de Taliban, was er een gegronde vrees voor Verzoeker dat gerechtigheid niet zou geschieden. De inschatting van de gerechtsgang in Afghanistan is ten slotte incorrect. Zelf haalt de Commissaris-generaal ook aan dat corruptie binnen Afghanistan wijdverspreid is. Ook is de macht van de Taliban in deze regio's en de verwevenheid met de autoriteiten ontegensprekelijk. Voor de Commissaris-generaal is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten zich door de Taliban zouden laten overtuigen dat niet D. M. maar Verzoeker de schuldige zou zijn. Aangezien de naam van Verzoeker op alle documenten stond vermeld is het begrijpelijk dat de autoriteiten een vermoeden hadden dat Verzoeker betrokken was bij de wapensmokkel. Hierboven is er reeds op gewezen dat de autoriteiten Verzoeker reeds hadden ondervraagd omtrent zijn rol in de import van goederen vanuit Pakistan. Bovendien houdt de Commissaris-generaal er ook hier geen rekening met de mogelijke corruptie en de macht van de Taliban in deze gebieden binnen Afghanistan (voornamelijk provincie Kaboel). De Commissaris-generaal verwijst vervolgens naar informatie waarover men beschikt waaruit blijkt dat er wijdverspreide corruptie is in Afghanistan en zowat alle officiële documentatie kan verkregen worden tegen betaling. Er kan bijgevolg slechts een geringe bewijskracht worden gegeven aan het arrestatiebevel en de dreigbrief.

De Commissaris-generaal hanteert hier duidelijk twee maten en twee gewichten. Enerzijds hecht ze geen belang aan het bewijsmateriaal van Verzoeker vanwege de corruptie in Afghanistan, en anderzijds gelooft ze zijn verhaal niet, aangezien het niet aannemelijk is in een normale gerechtsgang. Verzoeker kan echter niet het slachtoffer worden van een onterecht vermoeden van corruptie ten aanzien van de documentatie die Verzoeker heeft kunnen verkrijgen vanuit Afghanistan. Het arrestatiebevel vermeldt duidelijk (vertaling zie p. 3 Gehoorverslag) dat men vermoedt dat Verzoeker betrokken is bij wapensmokkel vanuit Pakistan naar Afghanistan. Er wordt bevolen om Verzoeker zo snel mogelijk gevangen te nemen. De dreigbrief van de Taliban (vertaling zie p. 3 Gehoorverslag) stelt duidelijk dat de Taliban eist dat Verzoeker wordt aangegeven zodat hij kan geruild worden met de autoriteiten voor D. M. De Commissaris-generaal gelooft verder niet dat er onmiddellijk een arrestatiebevel op naam zou worden uitgeschreven waarin Verzoeker wordt beschuldigd van wapensmokkel zonder alles voldoende te onderzoeken. Zoals hierboven vermeld onder (ii) was Verzoeker verantwoordelijk om het geleverde materiaal te ontvangen en was zijn naam vermeld op al het papierwerk. Bijgevolg was er een sterk vermoeden vanwege de autoriteiten dat Verzoeker minstens betrokken was met de wapenhandel. Het is niet onbegrijpelijk dat ze opteerden om onmiddellijk een arrestatiebevel uit te schrijven op naam van Verzoeker. Ook mag de Commissaris-generaal niet onterecht de vergelijking maken met de gerechtsgang in België. De Commissaris-generaal stelt zich vragen bij de inhoud van de dreigbrief van de Taliban en bij de uiteenzetting van de feiten van Verzoeker. De motivatie hiervoor is onvoldoende en incorrect. Verzoeker werd op de hoogte gebracht van onterechte beschuldigingen van wapensmokkel. Vervolgens contacteerde hij de broer van zijn baas die hem geruststelde en aanraadde om terug te gaan werken. Verzoeker had de broer van D. M. echter ook op de hoogte gebracht dat hij zou vluchten naar Khost. Via zijn neef werd Verzoeker vervolgens geïnformeerd over de arrestatie van D. M.. Toen Verzoeker hierachter kwam, is hij gevlucht bij diens broer vanwege een sterk vermoeden dat beiden (D. M. en diens broer) betrokken zouden zijn bij de Taliban. Deze vrees is begrijpelijk en kan moeilijk in twijfel getrokken worden. Verzoeker gebruikte zijn verstand, zijn baas smokkelde wapens, voor wie zou hij het anders doen?

(vii) Verzoeker haalt ten slotte aan dat de verwarring omtrent de chronologie der gebeurtenissen begrijpelijk is aangezien verzoeker diabetespatiënt is (zie Stuk 7). Verzoeker is door de vele gebeurtenissen en de lange reis vele zaken vergeten. Tijdens het verhoor heeft Verzoeker ook een pauze moeten nemen vanwege zijn suikerziekte. Tot slot bestaat er verwarring omtrent de Afghaanse kalender en de Belgische kalender. Eens aangekomen in Khost werd Verzoeker onmiddellijk op de hoogte gebracht van de brief van de Taliban. Hij verbleef nog een maand in Khost om een smokkelaar te regelen.

Conclusie

1Het asielrelaas van Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, onmogelijk beschouwd worden als ongeloofwaardig. De motivering van de bestreden beslissing kan bijgevolg niet worden aangehaald als deugdelijke motivering om Verzoeker de vluchtelingenstatus te ontfangen. Uit het voorgaande blijkt bovendien dat de bestreden beslissing, gelet op de daarin voorkomende inconsequenties en de onduidelijke of juiste voorstellingen van de verklaringen gedaan van Verzoeker, niet berust op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging. De bestreden beslissing schendt daarom de in het middel vermelde bepalingen."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Na het citeren van voormelde bepalingen en enkele theoretische bemerkingen betreffende voornoemde regelgeving, stelt verzoeker dat het subjectief element van zijn gegronde vrees zich uit in het feit dat de vrees die hij koestert zo groot is dat hij besloten heeft zijn land en familie te verlaten en als objectief element wijst hij op de aanwezigheid van de Taliban en de huidige algemene toestand in Afghanistan. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn beslissing motiveert door te stellen dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en dat hij daarom zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, dat zoals aangehaald in het eerste middel, deze motivering van de commissaris-generaal niet gegronnd is, dat zijn verklaringen accuraat en geloofwaardig zijn en dat de commissaris-generaal een ondoordachte beslissing heeft genomen wat betreft zijn asielrelaas.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Na citering van de voornoemde bepaling formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

"Het CGVS stelt in de Beslissing tot Weigering dat Verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent weliswaar dat, voor zover hij niet als vluchteling zou worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, hij zich minstens in de voorwaarden bevindt om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. De subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend op basis van de algemene toestand in de regio van herkomst van de Verzoeker, indien deze zijn reële herkomst uit deze regio en zijn achtergrond aannemelijk maakt. Ondanks dat er voor burgers in het district Musayi van de provincie Kaboel actueel een risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, argumenteert de Commissaris-generaal dat men de subsidiaire beschermingsstatus niet moet toekennen omdat Verzoeker deze onveilige situatie kan vermijden door zich te vestigen in Kaboel, de hoofdstad van de provincie. Volgens het CGVS bestaat er aldus geen reëel risico dat Verzoeker ernstige schade zou ondervinden indien hij zou terugkeren naar Afghanistan en zich zou vestigen in de hoofdstad Kaboel, omdat hij deze stad goed lijkt te kennen en de mogelijkheid zou hebben opnieuw zijn beroep uit te oefenen in Kaboel. Deze argumentatie gaat uiteraard niet op. Verzoeker wordt momenteel onterecht gezocht voor wapensmokkel vanuit Pakistan naar Afghanistan en bijstand aan de Taliban. Eveneens wordt Verzoeker gezocht door de Taliban voor het niet ingaan op hun eisen tot omruiling van Verzoeker voor Din Mohammad. Bijgevolg is er bij zijn terugkeer een grote kans dat Verzoeker wordt opgepakt door de autoriteiten of vermoordt door de Taliban. Het opnieuw opstarten van zijn beroep zal onmogelijk zijn, aangezien hij snel zou herkend worden door leveranciers, etc. Ook de hereniging met zijn gezin is problematisch. Deze verblijven momenteel in Khost. Hun verhuis naar de hoofdstad Kaboel zou kunnen leiden tot wantrouwen bij de autoriteiten. Het CGVS heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat Verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Op grond hiervan verzoekt Verzoeker dan ook om de beslissing van het CGVS van 16 januari 2013, waarvan een kopie is aangehecht als bijlage, te willen vernietigen en Verzoeker als vluchteling te willen erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen."

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker zet zijn grieven dienaangaande als volgt uiteen:

"Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de hervorming van de bovengenoemde beslissing van het CGVS. Doordat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staan tot het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van Verzoeker in gevaar wordt gebracht. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar Afghanistan overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Verzoeker is momenteel ook een inburgeringscursus aan het volgen in Veurne. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van een dergelijke ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is, en het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker beroept zich in een vijfde middel op de schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Na het citeren van voornoemde bepalingen, stelt verzoeker wat volgt:

"Doordat het CGVS stelt dat Verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, worden hierdoor de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat eenieder recht heeft op veiligheid. Bij een terugkeer naar Afghanistan loopt Verzoeker het reële risico dat hij wordt vermoord. Verzoeker werd namelijk bedreigd door de Taliban omdat hij weigerde mee te werken aan hun plannen om Verzoeker te ruilen voor D. M. als schuldige van de wapensmokkel. Verzoeker kan bij een terugkeer naar Afghanistan daarenboven onmogelijk de bescherming inroepen van de plaatselijke autoriteiten, aangezien deze op zoek zijn naar Verzoeker omdat er een arrestatiebevel tegenover hem uitstaat. De bestreden beslissing van het CGVS werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen aangezien het leven van Verzoeker in gevaar komt bij

een terugkeer naar Afghanistan. Ingevolge deze bedreiging op zijn leven, zal Verzoeker niet veilig zijn ingeval van een terugkeer naar Afghanistan; en riskeert hij onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, en zal hij bijgevolg aangetast worden in zijn recht om te leven. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM, en het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift een kopie van de verslagen van zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal alsook een kopie van de dreigbrief van de Taliban en van het arrestatiebevel dat tegen hem werd uitgevaardigd, stukken die hij eerder al neerlegde. Daarnaast brengt hij een uittreksel uit zijn medisch dossier (van in het opvangcentrum van Broechem) aan.

Omwille van de inhoudelijke verwevenheid worden alle middelen samen behandeld.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 januari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de

vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar verzoeker 'als objectief element' wijst op de aanwezigheid van de Taliban en de huidige toestand in Afghanistan, beperkt verzoeker zich aldus tot de verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan, doch laat hij na zijn vrees concreet aannemelijk te maken. Hiertoe dienen onder andere, zoals reeds aangehaald, de feiten die aan de basis liggen van de vrees, met andere woorden verzoekers persoonlijke asielrelaas, bewezen worden geacht, wat *in casu*, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en uit onderhavig arrest, niet het geval is.

2.6. De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) het weinig aannemelijk overkomt dat de malek van zijn dorp, die een persoon in dienst van de autoriteiten is, bij ontvangst van een arrestatiebevel op verzoekers naam onmiddellijk aan zijn verantwoordelijkheden zou hebben verzaakt en verzoeker zonder enige vraag of twijfel over zijn onschuld vanuit het politiebureau zou hebben gecontacteerd met de boodschap onder te duiken om een arrestatie te vermijden, (ii) het gelet op zijn verklaarde onschuld eveneens vreemd overkomt dat verzoeker zelf zondermeer zou hebben besloten om onder te duiken, terwijl dit hem net verdacht maakte, (iii) zijn bewering dat de Taliban naar hem op zoek was om hem te ruilen voor D. M. niet kan overtuigen, (iv) de door hem neergelegde kopie van een zogenaamd arrestatiebevel en de dreigbrief van de Taliban niet volstaan om de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen feiten te staven, in welk verband wordt verwezen naar informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat er in Afghanistan een wijdverspreide corruptie is van zowat alle officiële documenten die eenvoudigweg tegen betaling kunnen worden verkregen, en het feit dat niet officiële stukken, zoals dreigbrieven, door eender wie kunnen zijn opgesteld, waardoor ze een geringe bewijskracht hebben, (v) de authenticiteit van het neergelegde arrestatiebevel verder wordt aangetast doordat het alles behalve schijnt te passen in het door verzoeker geschetste verloop van de feiten, (vi) het bestaan van de zogenaamde dreigbrief van de Taliban niet geloofwaardig overkomt in de door verzoeker geschetste context, (vii) de authenticiteit van die documenten voorts ook op een directe manier wordt aangetast door de vaststelling dat zij inconsistent zijn met de chronologie der gebeurtenissen die verzoeker aanbrengt in zijn verklaringen, (viii) verzoeker de onveilige situatie in zijn district Musayi kan vermijden door zich in Kabul te vestigen, de hoofdstad van de provincie waar hij woont, alwaar er, zo oordeelt de commissaris-generaal, voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en (ix) de overige door verzoeker aangebrachte documenten niet van aard zijn voormelde conclusies te wijzigen.

2.7.1. Verzoekers huidig betoog omtrent de zogenaamde verwarring omtrent de chronologie der gebeurtenissen, welke hij toeschrijft aan het feit dat hij een diabetespatiënt is, is geenszins ernstig en kan dan ook niet worden gevolgd. Immers, verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals en herhaaldelijk aan, tot driemaal toe zelfs, dat er tussen de uitvaardiging van het arrestatiebevel en het ontvangen van de dreigbrief heel weinig tijd zat, meer bepaald niet meer dan één dag (gehoorverslag CGVS, p. 12, 13, 15 en 16), dit terwijl de stukken blijken hun inhoud respectievelijk dateren van 12 mei 2008 en 15 juni 2008 en er dus in werkelijkheid meer dan een maand tijd zat tussen het uitvaardigen van het arrestatiebevel en de opmaak van de dreigbrief. Het is allerminst aannemelijk of geloofwaardig dat verzoeker zich telkens en voortdurend zou hebben vergist wat de door hem

geschetste chronologie van de gebeurtenissen betreft. Verzoeker kan dit bezwaarlijk ernstig voorhouden. Dit geldt des te meer nu de commissaris-generaal hem er tijdens het gehoor ook uitdrukkelijk op wees dat het wel heel snel is dat hij de dag na de arrestatie van zijn baas D. M. (en het arrestatiebevel dat volgens hem diezelfde dag nog werd uitgevaardigd) al een brief van de Taliban kreeg (*Ibid.*, p. 16)., waarop hij toen niets meer had aan te merken dan dat het inderdaad om de brief van de Taliban ging en dat hij nadien nog een maand in Khost verbleef. Verzoeker, die dus uitdrukkelijk op het door hem geschetste snelle tijdsverloop in zijn verklaringen werd gewezen, gaf op geen enkel moment aan, noch liet hij enigszins uitschijnen, zich te vergissen/eerder hebben vergist omtrent de chronologie der gebeurtenissen. Hij bleek integendeel zeer zeker en overtuigd van zijn verklaringen hieromtrent en van een zogenaamde verwarring is/was dan ook geen sprake.

Overigens legt verzoeker geen enkel attest neer waaruit zou kunnen blijken dat de suikerziekte waaraan hij lijdt en welke hij met een als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd stuk staaft, hem zou verhinderen correcte en coherente verklaringen af te leggen. Uit het gehoorverslag blijkt dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal in staat was om zeer gedetailleerde beschrijvingen en verklaringen af te leggen.

2.7.2. Verzoekers kritiek dienaangaande als zou er verwarring bestaan omtrent de Afghaanse en de Belgische kalender is evenmin overtuigend of ernstig nu, zo wordt in de verweernota ook terecht en pertinent opgemerkt, hij bij de weergave van de chronologie van de feiten nooit naar een welbepaalde kalender verwees. Hij sprak, zo weze herhaald, steeds over één dag verschil tussen het arrestatiebevel en zijn aankomst in Khost waar hij de dreigbrief van de Taliban meteen te zien zou hebben gekregen, zonder enigszins naar een of andere kalender te verwijzen of specifieke data te noemen.

2.7.3. Waar hij thans oppert dat hij eens aangekomen in Khost onmiddellijk op de hoogte werd gebracht van de brief van de Taliban, welke, zo weze herhaald, van 15 juni 2008 dateert, en nadien nog een maand in Khost verbleef om een smokkelaar te regelen, zoals hij ook reeds verklaarde op het gehoor op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, p. 16), merkt de Raad op dat dit manifest indruist tegen zijn overige verklaring aan de commissaris-generaal (gehoorverslag CGVS, p. 18), welke hij overigens thans zelf opnieuw herhaalt in de uiteenzetting in zijn verzoekschrift van de feiten, zijn land van herkomst al in april-mei 2008 (saur 1387) te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 18 en verzoekschrift p. 3). In het licht van dit verklaarde vertrek uit Afghanistan kan hij er, zo merkte de commissaris-generaal pertinent op, onmogelijk de brief van de Taliban nog hebben ontvangen.

2.7.4. De vaststelling dat verzoekers verklaringen omtrent de chronologie der gebeurtenissen dermate inconsistent en tegenstrijdig zijn met de inhoud van de door hem in dit verband neergelegde stavingsstukken, met name het arrestatiebevel en de dreigbrief van de Taliban, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.7.5. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de kopie van de dreigbrief van de Taliban en het arrestatiebevel dat tegen hem werd uitgevaardigd, stukken betreffen die hij eerder al neerlegde in de asielprocedure en die de commissaris-generaal in zijn beoordeling betrokken heeft alsook dat het door verzoeker neergelegde arrestatiebevel, zo wordt in de verweernota ook terecht opgemerkt, niet het origineel betreft, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (*cf.* RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien dienen documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De neergelegde dreigbrief van de Taliban heeft derhalve evenmin enige bewijswaarde.

2.8. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het arrestatiebevel en de dreigbrief (vragenlijst CGVS, p. 3, nr. 5), nochtans zeer essentiële elementen in het kader van zijn relaas die de kern ervan raken nu, zo blijkt uit zijn verklaringen nadien op het Commissariaat-generaal, het arrestatiebevel het begin inluidde van al zijn problemen en de dreigbrief aan de basis ligt van zijn beslissing om zijn land van herkomst te ontvluchten (gehoorverslag CGVS, p. 18 en verzoekschrift p. 12 en 13). Verzoeker maakte niet het minste gewag van die nochtans zeer cruciale documenten. Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor

vervolgning in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. De vaststelling dat verzoeker (het bestaan van) het arrestatiebevel en de dreigbrief tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet, terwijl zij aan de basis liggen van zijn beweerdde problemen en zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling.

2.9. Verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en die nadien tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal vertonen, zo wordt vastgesteld, tevens een incoherentie wat het begin van zijn verklaarde problemen betreft. Immers, waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat er enkele medewerkers van de overheid naar hem in het dorp waren komen informeren en het dorpschoofd hem vervolgens opbelde en adviseerde om te vluchten omdat de autoriteiten hem gingen arresteren (vragenlijst CGVS, p. 3, nr. 5), verklaarde hij nadien aan de commissaris-generaal dat het dorpschoofd hem opbelde met de boodschap dat er een arrestatiebevel op het politiebureau was toegekomen en hem verwittigde dat hij niet naar het dorp of zijn werk mocht terugkeren omdat hij er door de politie zou worden gearresteerd (gehoorverslag CGVS, p. 12). Op het Commissariaat-generaal repte hij, zo blijkt uit het gehoorverslag, met geen woord over het feit dat er enkele medewerkers van de overheid in het dorp naar hem zouden zijn komen informeren, net zoals hij eerder, zo weze herhaald, op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over het arrestatiebevel sprak. Verzoekers incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.10. Het feit dat de malek van zijn dorp familie van hem zou zijn, maakt, in tegenstelling tot wat hij thans voorhoudt, zijn verklaringen als zou deze hem bij ontvangst van het arrestatiebevel op zijn naam meteen hebben gecontacteerd met het advies om onmiddellijk onder te duiken geenszins aannemelijk(er). Integendeel, gezien die verwantschap en het feit dat het dorpschoofd, tevens familielid, hem, zo oppert hij thans, goed zou kennen van toen hij nog een kind was, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat deze alle vertrouwen in zijn onschuld had en hem dan ook niet zou adviseren om zich aan de normale rechtsgang te onttrekken, te meer aangezien net dit hem (extra) verdacht maakte. Verzoekers verklaringen hieromtrent zijn dan ook, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, weinig aannemelijk of overtuigend.

2.11. Waar verzoeker thans oppert dat hij door de autoriteiten reeds langere tijd in het oog werd gehouden (en hij de commissaris-generaal verwijt hiermee geen rekening te hebben gehouden), merkt de Raad op dat de verklaringen die hij hieromtrent tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aflegde zeer vaag en inconsistent zijn. Toen de commissaris-generaal hem tijdens het gehoor de vraag stelde of hij eerder al eens had opgemerkt dat het Intelligence departement hem in het oog hield, antwoordde hij als volgt: *“Ja op een dag kwamen ze langs en zeiden dat ze gehoord hadden dat er goederen van Pakistan kwamen”* (gehoorverslag CGVS, p. 14). Wanneer de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg of hij D.M. zijn baas hiervan op de hoogte had gebracht, verklaarde hij echter het volgende: *“Neen ik wist niet of ze gewone mensen waren of van de intelligence department”* (*Ibid.*, p. 14). Nu verzoeker niet met zekerheid weet of de mensen die eerder op zijn werk langskwamen, nog voor dat de problemen zich stelden, van de autoriteiten waren, zijn verklaringen hieromtrent niet geheel overeenstemmen, en die bewuste personen blijkens zijn verklaringen bij hun bezoek er enkel op wezen dat ze hadden vernomen dat er goederen van Pakistan kwamen en hem hierover kort ondervraagden zonder verder door te vragen of concrete stappen te ondernemen (*Ibid.*), maakt hij geenszins aannemelijk en toont hij niet in het minst aan dat de autoriteiten hem al enige tijd zouden hebben gevisieerd.

2.12. De Raad acht bovendien, net zoals de commissaris-generaal, de door verzoeker verklaarde *modus operandi* van de Taliban, die perfect wisten waar hij zich verschool, maar in plaats van hem meteen op te zoeken en te arresteren hem een vrijgeleide gaven om te vluchten door hem de dreigbrief te sturen waarin ze hem waarschuwd van hun plannen hem te zullen overleveren aan de autoriteiten in ruil voor de vrijlating van zijn baas D.M., allerm minst aannemelijk. Aan een dergelijke onlogische en eerder contraproductieve manier van handelen van de Taliban kan geen geloof worden gehecht. Verzoekers verklaringen omtrent die weinig aannemelijke handelwijze van de Taliban zetten de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling.

2.13. Voorgaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

2.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.15. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aldus thans oppert dat hij omwille van zijn problemen met de Taliban en met de autoriteiten onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, herhaalt de Raad dat aan zijn beweerde problemen met hen geen geloof wordt gehecht. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaarde problemen, is het allerminst aannemelijk dat een verhuis van zijn gezin naar Kabul bij de nationale autoriteiten mogelijks wantrouwen zou opwekken. Met betrekking tot het feit dat hij, zo beweert hij thans, in Kabul onmogelijk zijn beroep verder zou kunnen uitoefenen aangezien hij snel herkend zou worden door leveranciers, merkt de Raad op dat hij voorheen nooit gewag heeft gemaakt van eventuele problemen met collega-leveranciers. Aan zijn beweerde problemen omwille van zijn job, die hij blijkens zijn verklaringen jarenlang probleemloos in Kabul heeft uitgeoefend, wordt bovendien, zo weze nogmaals herhaald, geen geloof gehecht.

2.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.17. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.18. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende

asielzoeker (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

2.19. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18, map Landeninformatie), blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

“Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Kaboel blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 11 juli 2012) dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, deel II: regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van “insurgency” wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch is er geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald brembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale overheid viseert. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van gewapend conflict.”

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld.

Verzoeker brengt niet enig concreet element aan dat voormelde evaluatie van de situatie in de Afghaanse hoofdstad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht kan stellen.

2.20. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie momenteel in zijn verklaarde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont geenszins het tegendeel aan.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.21. Verzoeker ontwikkelt de door hem aangevoerde schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM op basis van dezelfde feiten als zijn asielrelaas. Nu aan dit relaas geen geloof wordt gehecht, kan er niet besloten worden tot een schending van voornoemde verdragsbepalingen.

2.22. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

2.23. De Raad wijst er tot slot op dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.24. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER